

LA PALMA

Frederik Meijster

La Palma

ROMAN

Story Adventures Publishers
Rotterdam

Copyright 2024 Story Adventures BV, Rotterdam
Omslagontwerp: Bahador Amini
Typografie binnenwerk: Coco Bookmedia, Amersfoort
Druk: Drukkerij Wilco, Amersfoort
ISBN: 9789083201757
ISBN e-book: 9789083201771
NUR 480
www.storypublishers.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'De zonen van gisteren zijn de vaders van morgen.'

Stef Reijmer

*'Ik heb altijd een vaag gevoel van medelijden met iemand
die geen kennis heeft van het schaakspel, precies wat ik zou voelen voor
iemand die onbekend is gebleven met de liefde.'*

Siegbert Tarrasch

*'Het metaal is de spiegel van het gelaat,
de wijn van de geest.'*

Aeschylus

*'Elke gelijkenis van figuren of voorvallen in dit verhaal
met werkelijke personen of gebeurtenissen
berust op louter mensenkennis'*

Vrij naar Dimitri Verhulst

Voor EJ

In een opwelling had hij zijn huis op La Palma te koop gezet. Niet om het daadwerkelijk te verkopen, maar om te zien wat het waard zou zijn. Dus vroeg hij de hoofdprijs. Wat er daarna gebeurde, grenst aan het onwaarschijnlijke. Binnen twee weken meldden zich twee potentiële kopers, een Zwitserse gynaecoloog en een Franse advocaat. Ze boden de vraagprijs.

Nu was het een kwestie van de partijen tegen elkaar uitspelen, en voor alle zekerheid had hij een Spaanse makelaar ingeschakeld. Een strategische zet.

Edward had de makelaar leren kennen tijdens een schaaktoernooi op een terras aan het strand van Puerto Naos. Hij had de man in een prachtpartij verbrijzeld en zoals gebruikelijk bied je het slachtoffer na afloop dan een drankje aan. Aan het eind van de avond had de makelaar z'n visitekaartje gegeven. Zwart met gouden letters. Antonio Fernandez was de naam. Wellicht hoopte hij z'n verlies later alsnog in winst om te zetten.

Stel, jij bent Edward, tekstschrijver van beroep. Je grote hobby is schaken. Een redelijk sterke clubspeler, rating 1870. Je hebt een huis in de Jordaan en ook nog een leuk bedrag met vijf nullen op de bank uit je rijke periode, een wonderlijke tijd waarin financiële zegeningen als manna uit de hemel kwamen vallen. Op internet valt je oog op een onwaarschijn-

lijk mooi huis op een zonnig Canarisch eiland dat eigendom is van een makelaar. En zeg nou zelf, makelaars zitten dicht bij het vuur en wonen per definitie riant. Probleempje: de makelaar is overleden. De erfgenamen kunnen wel een financiële opsteker gebruiken en hebben haast. In een euforische gemoedstoestand heb jij dat huis aangeschaft en raak je nu krap bij kas. Ook je beroep begint je tegen te staan.

Het leven lijkt op schaken. Je moet iets bedenken want als je zelf geen plan hebt, word je onderdeel van het plan van anderen. Als er ooit een moment was om van strategie te veranderen, dan nu. Op het schaakbord van de wereldcrisis ben je in een pijnlijke drukstelling beland en de klok tikt door. Je huis is in waarde gekelderd, je banksaldo slinkt en je zetten raken op. Je weet dat er gehakt van je wordt gemaakt als je nu niet snel een fantastische ingeving krijgt. Ziedaar de stelling op het bord. Jij bent aan zet.

Je hebt geen idee. Je staart apathisch naar de ooit door een vriend geschonken levensgrote foto van Bobby Fisher aan de muur met het onderschrift: Chess is Life. In dit geval is het geen kwestie van leven, maar van overleven. Je kunt geen enkele uitweg bedenken voor de wurgstelling die er is ontstaan. Alleen een geniale ingeving kan nog redding brengen.

In de letterlijke betekenis van het woord is een ingeving iets wat je gegeven wordt. Je hebt het niet zelf bedacht, maar het duikt 'zomaar' in je hoofd op als een geschenk aan je brein. Zo kan het gebeuren dat je een waanzinnige optie meeneemt in je koortsachtige overwegingen. Zou je de crisis kunnen overleven of zelfs kunnen overwinnen door een volkomen irreëel en wanhopig stukoffer waarmee je een ton verlies op je huis 'neemt'. Om vervolgens een huis van vergelijkbare kwaliteit terug te kopen voor een ton minder dan je ontvangen hebt? Dan is de kas weer bijgevuld en kan je de komende jaren zo veel schaken als je wilt. En vanwege de tijdnood liefst binnen een maand of twee, drie voordat de kas echt leeg is.

De vlotte analyse van de ratio luidt: Onmogelijk. En niet proberen ook, want zo raak je écht van de wal in de sloot! Huizen zijn hier in La Palma aan de straatstenen niet meer te slijten. Toegegeven, zuiver theoretisch zou het misschien wel kunnen, maar dan moet ook echt álles meezitten. Tot zover de theorie.

De praktijk pakte uit op een manier die Edward zelfs in zijn stoutste dromen niet voor mogelijk had gehouden. Om te beginnen was de timing buitengewoon gelukkig. Hij had het huis nog maar nét te koop gezet toen er meteen de volgende dag een Zwitserse gynaecoloog belde voor een bezichtiging. De man werd ter plekke zó verliefd op het huis dat hij hard begon te roepen dat hij de vraagprijs wilde betalen en zonder ook maar iets te ondertekenen naar Zwitserland terugvloog om de financiering rond te maken. Daarna had Edward dus een bordje ‘gereserveerd’ bij de advertentie laten zetten. Twee weken later belde een Franse advocaat met de vraag of het huis daadwerkelijk verkocht was, want het stond nog altijd op de site. En hij was echt serieus geïnteresseerd. Natuurlijk was hij ook bereid de vraagprijs te betalen want het was immers al voor die prijs gereserveerd.

Edward wilde niet tweemaal dezelfde fout maken, dus liet hij de Fransman online het koopcontract tekenen en tien procent van de vraagprijs naar zijn bankrekening overmaken. Een geniale zet! En inderdaad, de volgende dag stond het gevraagde bedrag te glimmen op zijn rekening. Daarmee voltrok zich het eerste deel van een onwaarschijnlijk droomscenario.

Een maand later zou zoals afgesproken de overdracht plaatsvinden. Als je a zegt moet je ook b zeggen. Binnenkort was hij dakloos, weliswaar met een mooi banksaldo, maar als hij nog wat reserves wilde overhouden moest hij als de sodemieter op zoek naar iets anders op La Palma. Een huis dat veel te goedkoop wordt aangeboden – bijvoorbeeld van een rijk Duits echtpaar dat is overleden, waarvan de erfgenamen het voor een habbekrats wegdoen, zoiets. Nou, ga dat maar eens zoeken dan.

Dus zat er niets anders op dan eindeloos advertenties bekijken van alle (Duitse) makelaars uit de Ocasión en stelselmatig rondvragen bij vrienden en kennissen. Edward bekeek een flat aan het Playa Delphin in Puerto Naos waarvan de vraagprijs eerst 250.000 was, maar toen hij kwam informeren met geld in z'n zak vroegen ze 270.000. Op aanraden van een vriend gingen ze samen een woning bezichtigen in Los Llanos die er op de foto's heel mooi uitzag, maar lelijk tegenviel en waarvan de onsympathieke Duitse eigenaren geen euro wilden zakken. De parallellen met een moeizame schaakpartij waren legio en meer dan wat krachteloze wachtzetjes kon hij niet doen...

Kort daarna ontving Edward een e-mail van een vriendin uit Amsterdam, die vanuit de verte altijd aan zijn zijde stond. Zij wees hem op een huis bij een Spaanse makelaar, ene Antonio Fernandez, dezelfde als van dat visitekaartje. Maar dat huis bleek ook niks te zijn: te duur en het zwembad moest je delen met talloze medebewoners. Maar die makelaar had nog wel meer woningen te koop en eentje daarvan trok Edwards aandacht vanwege de opmerkelijke vraagprijs van ‘slechts’ 285.000 euro.

Eerst dacht hij dat dat een tikfoutje was, want voor dat bedrag zag het er veel te mooi uit, althans op de foto's. Het huis had een zwembad, een bewoonbaar oppervlak van 300 m2 met een fraaie ommuurde tuin van 3000 m2, mooie volwassen palmbomen en dat op tien minuten van het strand. Edward besloot direct de makelaar te bellen om een afspraak te maken. De volgende dag stond hij met de man in het beoogde huis, maar al na vijf minuten stuurde Edward hem weg zodat hij het geheel in alle rust op zich kon laten inwerken. Hij had een hekel aan verkooppraatjes. Hij wilde dit huis uitgebreid verkennen en alles goed in zich opnemen. En wat hij toen zag aan mogelijkheden liet voor hem geen enkele twijfel: dit is het! Ieder huis heeft zijn eigen verhaal en hier ging hij wellicht een paar hoofdstukken toevoegen.

De tuin was een onbeschrijflijke wildernis. Hier was jarenlang geen tuinman geweest. Palmbomen, amandelbomen, drakenbloedbomen, bananenplanten, pijnbomen en cactussen vochten om ruimte. Het was een ondoordringbaar woud met een enorme oppervlakte. Achterstallig onderhoud oké, maar dit was ronduit verwaarlozing. Het achterterras met een fraai uitzicht op de oceaan werd hinderlijk onderbroken door een verzonken aquarium van vier kubieke meter vol enorme goudvissen. In de woonkamer werd de hoek naast de schuifpui geterroriseerd door een foeilelijke open haard. Die zal zuchten onder de slopershamer, voorspelde Edward. Naast een klassiek notenhouten buffetkastje bevond zich een deur. Tot zijn verbazing leidde deze naar een forse inloopkast boordevol klerhangers en paspoppen. In de tegenovergestelde wand zat

een houten schuifdeur. Zacht piepend liet deze zich openen en het volgende vertrek gaf zich prijs. Een slaapkamer met uitzicht via een glazen pui op het buitenaquarium.

‘De eigenaars hebben eerst een kluis laten plaatsen en het huis er vervolgens omheen gebouwd,’ had de makelaar hem toevertrouwd. ‘Als u de kluis vindt, bent u geschikt voor een baan bij de recherche.’

Via een volgende deuropening kwam Edward in een gang met nog drie deuren. Een tweede slaapkamer, een badkamer en nog een slaapkamer, die weer in verbinding stond met de bibliotheek, een ruimte van vijf bij tien meter die stampvol Duitse boeken stond. Hier en daar had het gelekt en dat was ook geenszins verwonderlijk als je zag hoe het dak eraan toe was. Het werd gevormd door slecht aansluitende plastic golfplaten die royaal met mos waren begroeid. Twee smalle openslaande houten deuren met ingelegd glas boden toegang tot een nauwe gang die uitkwam op de ommuurde patio aan de voorzijde. Ook hier een weelde aan bomen en bloeiende planten. Edward probeerde zich voor te stellen wat voor mensen hier hadden gewoond. Bepaald geen armlastige types, maar er was in geen tijden onderhoud gepleegd.

De schuifpui in de woonkamer leidde naar het achterterras en schuin tegenover het verzonken aquarium bevond zich het zwembad. Het binnenwerk was verwaarloosd en had jaren geen druppel water gezien.

Aan het eind van het terras liep een pad links omhoog naar hoger gelegen terrassen vol oude wijnstokken. Ze werden ondersteund door een ingenieus frame van stalen buizen die tevens als watervoorziening dienst hadden gedaan. Iets naar achteren tegen het huis aan bevond zich een half overdekte ruimte tussen dikke muren. De deur vol spinnenwebben hing half open en Edward waagde zich naar binnen. Het rook intens muf. Aan het plafond hingen tuingereedschappen en de ruimte was gevuld met betonnen kweekbakken. Dit moet de binnentuin zijn geweest. Door een onooglijk zijdeurtje kwam Edward bij nog meer betonnen bakken. Hier werden wellicht druiven geperst. Via de binnentuin leidde een derde deur naar de voorzijde van het huis en een inpandige garage, die uitpilde van het gereedschap. Een aantal onbekende attributen deed vermoeden dat hier wijn werd gemaakt voor eigen consumptie. De garage was voorzien van een elektrische deur, maar de knop ernaast weigerde dienst. In de garagedeur zat nog een

kleinere deur. Zo kwam je via een poort met een smeedijzeren hek weer op de patio aan de voorzijde. De rondgang was compleet maar van de kluis geen spoor.

Edward had zijn verkenningstocht door het huis afgerond en was weer aan de voorkant van het pand beland. Hij was net van plan de achtertuin aan een nadere inspectie te onderwerpen toen hij de auto van Antonio Fernandez de straat in zag rijden. Een uur was werkelijk voorbijgevlogen.

‘Leuk pandje hè,’ zei de makelaar. ‘Lijkt het u wat?’

Terwijl hij het tuinpad opliep wist hij ‘en passant’ nog te vertellen dat het huis toebehoorde aan de erfgenamen van een rijk Duits echtpaar, waarvan vijf jaar geleden eerst de man en recentelijk ook de vrouw was overleden. De drie kinderen woonden allemaal in Duitsland en hadden niks met La Palma. Ach so...

‘Ik wil de tuin nog even bekijken voordat ik een zinnig oordeel kan vellen, Mr Fernandez.’

‘Geen probleem, ik loop nog wel even met u mee.’

De rondgang door de terrasvormige tuin was er een met hindernissen. Er stonden flink wat cactussen en de grond lag bezaaid met verdroogde palmladeren. Bij iedere voetstap die ze zetten schoten de hagedissen weg in de spleten tussen de terrasmuurtjes. Sommige palm-bomen hadden roestkleurige vlekken op de bladuiteinden en de meeste waren toe aan een flinke snoeibeurt. Het enige voordeel van de dichte begroeiing was dat het huis links en rechts aan het zicht van eventueel nieuwsgierige burens werd onttrokken. En recht voor je uit zag je de Atlantische Oceaan, een permanente uitnodiging voor filosofische bespiegelingen. Helemaal achterin de tuin stond nog een oud houten huisje met wat meubilair en een vriezer. En voor de deur een roestige barbecue met daarnaast een oud wijnvat.

‘Laten we maar teruggaan,’ zei Edward, ‘ik heb het wel gezien.’

Nadat de makelaar het huis had afgesloten liepen ze samen naar hun auto’s.

‘Nou, ik hoor het wel als u een bod wilt uitbrengen.’

Edward besloot ter plaatse een bod uit te brengen (schaak!). Een bedrag dat zich gemakkelijk liet delen door de drie erfgenamen (dub-belschaak!!).

‘Voor 240.000 euro wil ik het wel hebben. Ik zal er nog veel in moeten investeren, zowel in tijd als in geld.’

De makelaar keek bedenkelijk.

‘Voor 45.000 euro minder dan de vraagprijs doen ze het echt niet van de hand. Ik vraag me zelfs af of ze uw bod niet als een belediging zullen ervaren.’

‘Dat is mijn probleem niet, Mr. Fernandez. Het staat al anderhalf jaar te koop. Ik hoor het wel.’

Een week later belde de makelaar met de mededeling dat de Duitse familie het bod had geaccepteerd. Edwards strategie had gewerkt. Wunderbar!

Ziedaar, een totaal verloren stelling was in zijn voordeel gekanteld: hij hoefde voorlopig niet meer te werken, terwijl zijn nieuwe huis nog mooier en aangenamer was dan het huis dat hij had verkocht. Het hele verhaal had zich in amper vier weken afgespeeld. In de analyse achteraf moest Edward zichzelf bekennen dat hij weliswaar de wind mee had gehad maar dit kunststukje met lef had voltooid. Hij had zichzelf overtroffen. Na de overdracht had de makelaar hem onthuld waar de kluis zich bevond. In een geheime ruimte die je via de badkamer moest betreden. Geen wonder dat Edward hem nooit had ontdekt.

Op 3 september 2013 kwam er uit het niets een e-mail binnen.

Beste Edward,
Drinken we een keer een kop koffie samen?

Met vriendelijke groet,
Paul Veenstra

Dit was een echo uit een ver verleden of was het een boemerang? Een vaag onbehagen maakte zich van Edward meester, hij voelde z'n hart kloppen in z'n keel. Was het spanning, angst of toch vooral schaamte?

Dat er ooit een keer een levensteken zou komen, dat wist hij bijna zeker. Iedere sterveling is tegenwoordig met enkele muisklikken te vinden. Maar wanneer, waar en hoe? Edward had zelf nooit iets in die richting ondernomen. Het was nu immers al 33 jaar geleden en waarom moest het van hem komen? Hij had niet om deze situatie gevraagd, het was hem domweg opgedrongen.

De neutrale toon beviel hem wel. Geen omhaal van woorden, maar een simpele oneliner. Zijn zoon had ook op een heel andere manier contact kunnen zoeken. Bijvoorbeeld door middel van een lange brief, vol vuilspuiterij en bedreigingen. Of door op een dag opeens op de stoep te staan om verhaal te halen, omdat zijn moeder hem had overspoeld met negatieve verhalen.

Of via het in Nederland zo geliefde tv-programma DNA Onbekend, waarin bastaardkinderen op zoek gaan naar hun vader of moeder. Op een enkeling na wist niemand in Edwards omgeving van Pauls bestaan. Dat was een zorgvuldig bewaard geheim.

Edward twijfelde. Zou hij hem direct een open ticket naar Santa Cruz de la Palma sturen of zou hij hem ontvangen in zijn Amsterdamse pied-à-terre? Nee, geen denken aan. Niet te hard van stapel lopen, een neutraal Amsterdams café leek hem toch het beste. Wie weet was het een onuitstaanbaar persoon, met wie hij het hooguit een half uur zou uithouden. In elk geval was het in hem te prijzen dat hij het initiatief nam. Daar was moed voor nodig en die had hij zelf nooit gehad. Langzamerhand werd Edward wel een beetje nieuwsgierig naar de jongen. Nou ja jongen, in zijn hoofd was dat nog altijd zo, maar inmiddels was het gewoon een volwassen man. Hoe zou hij er uitzien, leek hij op hem zowel fysiek als mentaal?

Edward posteerde zich achter zijn laptop en peinsde op een oneliner met dezelfde zeggingskracht. Daar moest hij met zijn schrijftalent toch toe in staat zijn.

Beste Paul,
Prima idee, maar waar en wanneer?

Met vriendelijke groet,
Edward Lasso

Tevreden dat hij al binnen een uur gereageerd had schonk Edward zichzelf een royaal glas wijn in. Hij plofte neer op de bank en nog voor hij een slok kon nemen klonk het bekende geluid van een binnenkomend bericht.

Op dinsdag 3 september 2013 mailde Paul Veenstra het volgende:

Wat mij betreft ben je vanavond nog welkom bij mij thuis in Zwolle. Mijn vriendin is op meerdaagse cursus en komt morgen pas weer thuis. Mijn zoon van tweeënhalft ligt vanaf een uur of acht in bed. Alle tijd en ruimte dus. Ik kan me voorstellen dat dat wat snel gaat. Neutraal terrein, ergens in het midden, is natuurlijk ook prima. Ik zou volgende week donderdag overdag kunnen of in het weekend op zaterdagavond of zondag.

Paul

Alle machtig! Die jongen liet er bepaald geen gras over groeien. Vanwaar opeens die haast na dik dertig jaar?

Edward schonk zichzelf een borrel in en kroop opnieuw achter zijn laptop. Hij schreef beroepshalve, maar had nooit de moeite genomen een typecursus te volgen. Toen hij steeds meer opdrachten kreeg, had hij besloten af te stappen van het tweevingersysteem en spraakherkenningssoftware aangeschaft. Dat had binnen de kortste keren zijn geld opgebracht. Daar kon zelfs een beroepstypiste niet tegenop. Edward activeerde zijn spraakprogramma en dicteerde:

'Ik heb een redelijk drukke agenda, maar er moet wat te plannen zijn. Mijn voorkeur gaat uit naar een doordeweekse dag. Vanavond gaat niet lukken. Amersfoort is wat mij betreft een goede plek en centraal gelegen. Reis jij per auto of per trein?

Als je een paar data doorgeeft waarop jij kan deze maand, dan leg ik m'n agenda eraan. Donderdag 12 september ben ik de hele dag bezet.

Groet,
Edward

Edward was ronduit bijgelovig en begreep best dat sommige luchtvaartmaatschappijen helemaal geen rij 13 hebben in hun toestellen. En ook voor mensen die op vrijdag de 13e niet in een vliegtuig stappen had hij alle begrip. Er waren toch genoeg andere dagen. En voor deze afspraak moest hij wel een dag uittrekken voor zijn vlucht van La Palma naar Amsterdam. En dan nog een geschikt café vinden in de buurt van station Amersfoort.

Paul zat op zijn werk voor zich uit te staren. Hij had zojuist een e-mail ontvangen van zijn biologische vader. Iets wat tot voor kort onvoorstelbaar leek. Binnen drie kwartier had hij contact weten te maken en leek er een ontmoeting aan te komen. De enigszins zakelijke en dus afstandelijke tekst op zijn beeldscherm liet niets aan verbeelding over. Het geopperde idee leek zijn vader ‘prima’, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Een aantal decennia, feitelijk ruim 30 jaar van zijn leven, trokken in een flits aan Paul voorbij. De beste man had wel een redelijk volle agenda... Paul wist niet of hij dit als arrogant of onzeker moest bestempelen. Was het wellicht een belasting voor hem? Een hinderlijke onderbreking van zijn fijne leventje, met zijn fijne en gelukkige familie. Zijne koninklijke hoogheid Edward Lassoo had binnenkort vast wel even tijd voor hem. Alsof hij wekelijks afsprak met potentieel door hem verwekte kinderen. Even twijfelde Paul over de hele exercitie. We hebben nu toch contact? Waarom nu niet metéén afspreken. Boter bij de vis, actie reactie, daar hield hij van.

Paul ging terug naar het moment dat hij vader werd, nu bijna drie jaar geleden. Het had hem al veel gebracht. Maar het had nog méér bij hem losgemaakt. Zelden of nooit had hij, met wie dan ook, over zijn vader gesproken. Hij had er ook nooit behoefte aan gehad. Tot die ene dinsdag in september 2012. Een aantal maanden daarvoor had hij besloten zijn handen te laten lezen door een Spaanse handlezeres. Dit op aanraden van een vriendin van Ingrid die vaker dit soort orakels raadpleegde en er naar eigen zeggen veel baat bij had.

De sessie duurde anderhalf uur en kon later met recht een ‘life changing experience’ genoemd worden. Deze dame had zijn ogen geopend en het thema ‘vader’ definitief op de kaart weten te zetten. Ook z’n vriendin Ingrid had het onderwerp met enige regelmaat ingebracht in hun gesprekken. Maar Paul had dit altijd afgehouden en deed het standaard af als irrelevant. Er was geen vader in zijn leven en die zou er ook nooit komen. Dat was duidelijk en liet geen enkele ruimte. Totdat zijn zoon Tim werd geboren en een soort mildheid zich van hem meester maakte. Langzaam maar zeker werd Paul steeds gevoeliger voor alles wat het ouderschap meebracht.

‘Ben je verliefd, Paul? Je zit zo voor je uit te staren,’ vroeg z’n collega achter het bureau tegenover hem.

‘Nee hoor, dat heet concentratie. Gaan we lunchen?’

Het was een mooie dag geweest en dat vroeg om een mooie avond. Dus besloot Edward om te gaan eten bij El Trivio, zijn stamrestaurant tussen Los Llanos en El Paso. Daar hadden zich in het verleden duistere taferelen afgespeeld. Het restaurant heette toen El Sueño, maar vanwege de vette koppen in de kranten over moord en doodslag had Edward de nieuwe Nederlandse eigenaars geadviseerd het om te dopen in El Trivio – De Driesprong – omdat het zo prominent aan een driesprong gelegen was. Een gratis advies dat zij na enige aarzeling hadden overgenomen.

Edward parkeerde zijn auto aan de overkant en nestelde zich op het terras in de weldadige avondzon. Dit was het leven zoals het bedoeld was. Hij bestelde een tequila met een schaalje nachos en griste een Ocasión van het tafeltje naast hem. Het was zijn favoriete tijdverdrijf om met enige regelmaat de kleine annonces door te spitten. Je weet maar nooit. Iedere zondagochtend reed hij met zijn auto naar de rommelmarkt in Los Llanos de Aridane in de wijk Arqual. Er was van alles te koop, prullaria van leeggehaalde zolders, maar ook mooi handwerk, kleding, handgemaakte lederwaren en sieraden. Je kon hier naast Spaans ook prima met Duits uit de voeten omdat er heel veel Duitsers op

La Palma wonen. Af en toe had hij een echte trouvaille, zoals die keer dat hij in een mand met oude schaaakstukken exact dezelfde looper had gevonden die een incomplete Staunton set weer volledig maakte. Voor vijftig cent was dit spel weer op volle oorlogssterkte.

Zijn oog viel op een kleine advertentie.

Wegens omstandigheden aangeboden: grote collectie schaaakstukken, -boeken en -borden. Prijs n.o.t.k.

Edward was dol op omstandigheden, vooral als hij er zelf beter van werd. Instinctief voelde hij dat er hier iets te halen viel. Moest hij nu een strategie bedenken of plompverloren op zijn doel afgaan? Hij koos voor het laatste en belde het telefoonnummer uit de advertentie. Hij kreeg een voicemail, een vrouwenstem met een Duits accent en liet een korte boodschap in het Duits achter met zijn 06-nummer. Zo langzamerhand werd hij steeds nieuwsgieriger. Vrouwen kunnen niet schaken, schreef een beroemde grootmeester ooit. Die uitspraak was inmiddels volledig achterhaald, maar in een gemengd spelersveld zullen ze nooit de wereldtitel behalen. 'Ze hebben daarentegen vele andere kwaliteiten, edelachtbare,' voerde Edward ter verdediging aan. Maar er viel niets te verdedigen, hij moest juist aanvallen.

Na zijn scheiding was Edward langzamerhand steeds meer gaan drinken en ook in een hoger tempo. Ontspoorde hartstochten met de drank als doofpot, zoiets. De tequila maakte hem dorstig en dus bestelde hij een witbiertje en vroeg om de menukaart. Hij had zin om weer eens lekker te eten en dat kon je hier. Het eiland had niet voor niets de bijnaam 'La Isla Bonita,' het mooie eiland. La Palma had zijn hart gestolen, hier kon je het hele jaar door genieten, ook vanwege de rust in vergelijking met de andere Canarische eilanden. Geen massatoerisme en de toeristen die er wel neerstrijken komen voornamelijk om te wandelen. Favoriet zijn de wandelingen naar de vulkanen, vooral de 'Caldera de Taburiente.' Edward probeerde zijn gedachten stop te zetten, straks zou hij nog besluiten een reisgids te schrijven. Het idee alleen al, het moest hier toch juist rustig blijven...

Een dure Mercedes cabrio met de kap naar beneden reed langzaam voorbij. De bestuurder met zonnebril had achteloos zijn arm om de lege

passagiersstoel geslagen. Wishful thinking, dacht Edward bij zichzelf. Die vent koopt eerst een dikke auto natuurlijk en zo hoopt hij een mooie dame te strikken.

‘Wat mag het zijn, Edward?’ vroeg Anton, een van de uitbaters van El Trivio. Hij had de menukaart nog nauwelijks bestudeerd omdat zijn gedachten steeds afdwaalden naar de advertentie.

‘Wat kan je aanbevelen, ik kan niet zo gauw een keuze maken,’ loog hij.

‘De dagschotel is eendenborst in rode wijnsaus met gegrilde groenten.’

‘Dat lijkt me wel wat en doe er maar een fles rode Vega Norte bij, licht gekoeld graag.’

Als student had hij altijd bier gedronken. Wijnen had hij pas leren drinken toen hij rond de dertig was. Aanvankelijk niet altijd tot volle tevredenheid, maar langzamerhand was hij zich er in gaan verdiepen en dat had de nodige gevolgen. In Amsterdam had hij inmiddels zijn vaste leveranciers en hij had zich een royale klimaatkast laten aanpraten. Daar had hij nooit spijt van gehad, het kwam goed van pas bij de maandelijkse proeverijtjes die hij thuis organiseerde. De eerste jaren dronk hij voornamelijk rood maar de laatste tijd hadden witte wijnen hem steeds meer weten te verrassen. In de wereld van wijn en druivenrassen kon je heel makkelijk verdwalen, zeker als je geen maat wist te houden. En dat gebeurde nogal eens. Gelukkig hoefde hij zich over geld geen zorgen te maken, dus door een kater verspeelde werkdagen kende hij niet.

De Mercedes cabrio reed langs in tegengestelde richting en nu zat er een prettig ogende dame naast de man, die triomfantelijk zijn kant op leek te kijken. Vast een callgirl, maakte Edward zichzelf wijs.

De wijn was inmiddels gearriveerd en Edward schonk zichzelf in. Ja, wie moest het anders doen? Hij was het alleen zijn gewend. Jaren geleden was hij gescheiden en zijn vrouw en dochters zag hij nog hoogst zelden. De scheiding had hem meer pijn gedaan dan hij wilde toegeven. Maar hij had zijn gevoelens vakkundig verdrongen en geleerd alleen te zijn. Een man alleen moest goed voor zichzelf zorgen. Vooral aan het vloeibare gedeelte besteedde Edward extra aandacht.

Het was druk en het eten liet op zich wachten. Voor hij het wist had hij de fles al gehalveerd. Na een minuut of 20 werd er een royaal bord

voor zijn neus gezet. Het was al over negenen en hij had inmiddels forse trek gekregen, dus zette hij resoluut het mes in de eendenborst.

De eerste hap had hij nauwelijks doorgeslikt of de telefoon ging. Het was een dame met een warme stem die in niets leek op het mechanische geluid van het antwoordapparaat.

‘Sie sind Herr Lasso?’

Ze informeerde of hij nog interesse had in het gebodene en zo ja, dan diende hij snel te zijn want ze had al meerdere reacties gehad.

‘Kunt u om half tien vanavond hier zijn? Er heeft al iemand een bod gedaan op de hele collectie en ik heb beloofd hem morgenochtend uitsluitel te geven.’

Edward dacht koortsachtig na. Wat nu? Een schaker in tijdnood kan lelijk blunderen. Hij moest zijn naam eer aandoen. Driemaal in de rondte slingeren met z’n lasso en dan de prooi naar zich toe trekken.

‘Wat is het adres?’

‘Ik woon in Puntagorda, Camino de Pinto 34.’

Allemachtig, dat was een flink eind rijden. Daar had hij niet op gerekend. Geen punt natuurlijk, maar achter het stuur kruipen met een vrijwel lege maag en een aanzienlijke hoeveelheid drank was te riskant. Dat kleine stukje naar huis kon nog wel maar een rit als deze zou hem fataal kunnen worden. Dus moest hij zijn auto laten staan.

‘Ik kan er met een uurtje zijn, is dat een probleem?’ blufte Edward. Dat bleek geen probleem en de afspraak werd gemaakt.

Hij besloot zijn eten te laten staan en riep Anton bij zich. ‘Kun je met spoed een taxi bellen, zet mijn consumpties maar op de lat.’ In afwachting van de taxi zag hij nog net kans de wijnfles leeg te maken. Naast het eten ook nog drank verspillen, daar was hij faliekant op tegen.

De taxi arriveerde al vrij snel en Edward gaf het adres op.

Het was ruim twintig kilometer naar Puntagorda maar vanwege de ingevallen duisternis en de slingerende weg zou de taxirit toch wel zo’n drie kwartier duren. Edward had er spijt van dat hij achterin was gaan